

versjes

van dick boer

Narratio

Inhoud

Ten geleide	4
om te beginnen	7
alles is politiek	11
denkend aan de bijbel	27
persoonlijk	51
gemengd werk	65
tot slot	71

ISBN 978 90 5263 881 2
NUR 714

© Illustraties door dick boer

© 2016 theologische uitgeverij Narratio,
Postbus 1006, 4200 CA Gorinchem
tel. 0183 62 81 88 e-mail: info@narratio.nl

Onze uitgaven zijn ook te koop via de boekhandel en
www.kerkboek.nl (ook in België).

Actuele informatie is te vinden op www.narratio.nl.
Niets uit deze uitgave mag verveelvuldigd en/of openbaar
gemaakt worden door middel van druk, kopie, digiboek,
Internet-PDF of op welke andere wijze dan ook, zonder
voorafgaande toestemming van de uitgever c.q. de auteur.

Ten geleide

Wanneer hoorde ik voor het eerst Dick Boer spreken over het verdriet dat Gods Rijk niet is aangebroken? Het moet nog in de jaren zestig zijn geweest. Was het op een studieavond aan huis bij één van onze theologische hoogleraren? Het viel me op omdat zijn taal ineens buiten het wetenschappelijke jargon viel, terwijl hij zich ook niet overschreeuwde in teleurstelling of woede. Hij bracht het verdriet in en dat raakte het domein van de weerloosheid. Geen mens kan zich verdedigen tegen verlies. Het leidt tot tranen. Sinds die avond is er onthutsend veel veranderd in de theologische en politieke verhoudingen en Dick Boer veranderde mee. Maar steeds als ik iets van hem hoorde of las, liep ergens dat verdriet mee, diep verscholen of zomaar in het oog.

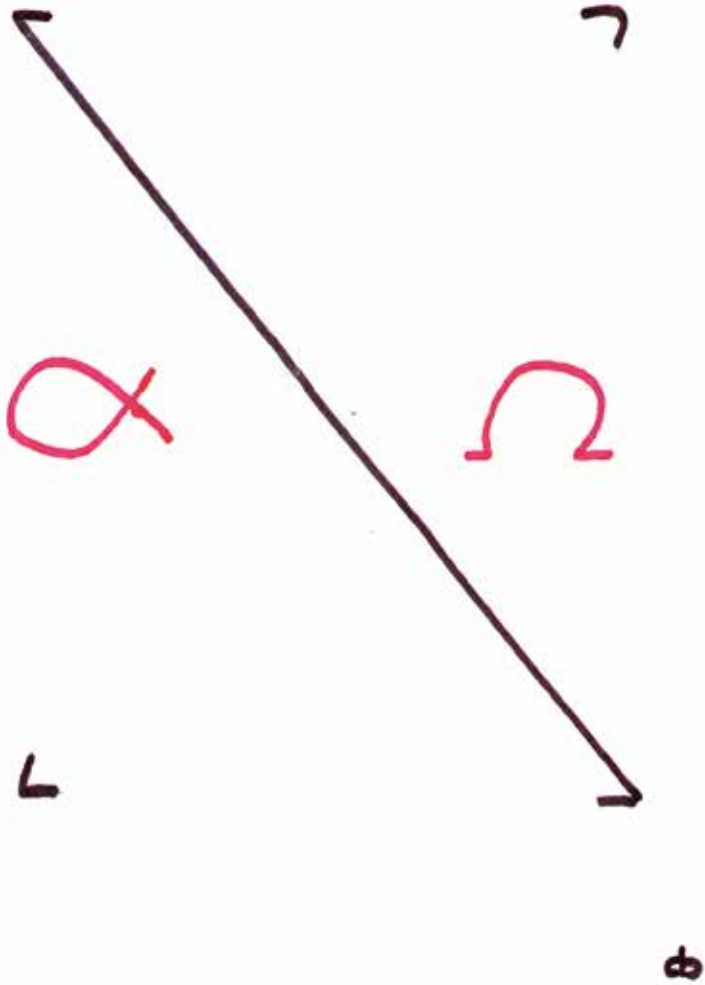
In deze verzen heeft het verdriet de substantie en de kleur van barnsteen gekregen. De verzen zijn hard en tegelijk branden ze. Ze houden de tere gestalte van het verlangen naar een nieuwe wereld gevangen in steen en tegelijk zijn ze zo doorzichtig, dat ze elke nuance van dat verlangen tonen. Het woord 'stilleven' dat hij voor één van zijn laatste verzen reserveert, blijft resoneren. Het stilleven lijkt het leven voorgoed bewegingloos te maken, maar dat is niet alles. Het wil dit leven bewaren voor later, als er een 'later' is. Deze verzen moeten geschreven zijn in het koudst van de nacht als de aarde geen enkele warmte meer afgeeft en de zon

nog niet is opgekomen. Dat is het moment waarop men bereid is alles te verloochenen. En dat is precies wat hier niet gebeurt.

De bundel is een zelfportret waarin de schrijver zichtbaar wordt tot op het bot: toegewijd aan de politiek van Marx en Lenin, verknocht aan bijbelse theologie, en in beide gevallen bereid om persoonlijk verantwoordelijk te zijn voor wat er van geworden is. Hij valt samen met zijn verzen. Zo lijkt het. Maar tegelijk kijkt hij met enige afstand naar zich zelf, anders had hij niet zó kunnen schrijven. Karakteristiek voor zijn schrijfstijl is het gebruik van bestaande zegswijzen. Dat geeft bij eerste oppervlakkige lezing iets vertrouwds. Hij vraagt van de lezer geen bijzonder poëtisch taalgevoel, maar haakt in op de taal van alledag en alleman. Al spoedig echter beseft de lezer dat er iets gebeurt met die gewone taal. De bestaande uitdrukking wordt uit haar voegen gerukt en onderste boven gekeerd en krijgt ineens een schokkende, venijnige, ironische of sarcastische klank. Daarmee laat ze horen dat onze vertrouwde wereld niet zo gewoon is als ze lijkt. Wat wij gewoon zijn gaan vinden, is in werkelijkheid een verkeerde wereld. Dat moeten we door krijgen. Wat Dick Boer bezig is te doen, beschrijft hij ergens in deze bundel als: 'dooddoeners vermalend'. Soms lijkt hij heus even op Mozes die het gouden kalf vernietigt, het materiaal vermaalt en de as aan zijn volksgenoten te drinken geeft. Een stevig drankje. Je moet het proeven.

Maarten den Dulk

om te beginnen

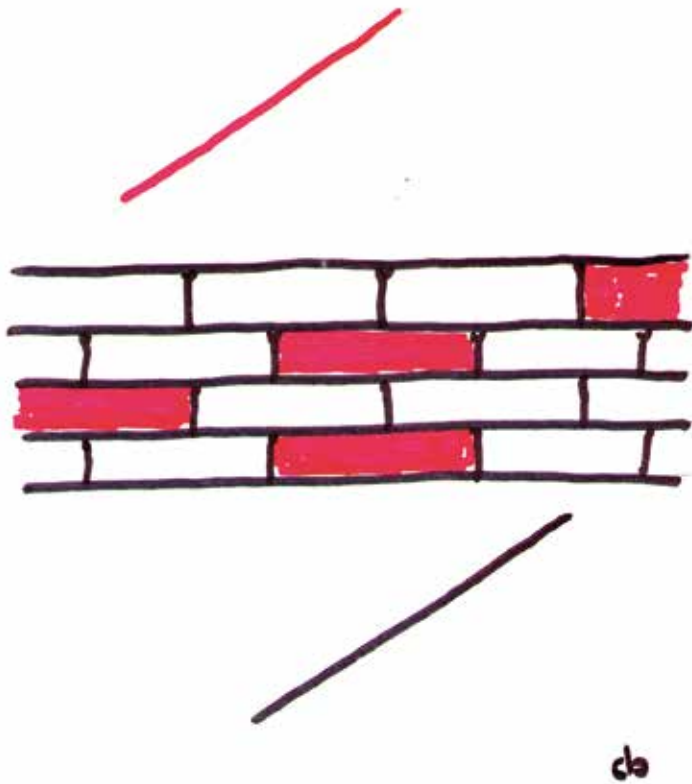

verzuchting

vleugellam geslagen
wil ik vliegen
tot ik er bij neerval
en zit met de brokken
van wat ooit
een bouwwerk beloofde te worden
waarin te verblijven
een waar genoeg zijn zou
met daarachter
een tuin voor liefhebbers

nu ik gevallen ben
op mijn bek gegaan
– hou je mond, jij –
mijn droom vervlogen
raap ik stenen
en gooi ze
door de onbewogen vensters
van de uitzichtloze torens
van kantoren
die het wel gered hebben
zolang het duurt

alles is politiek

als

als de bubbel barst
kapitaal smelt als sneeuw voor de zon
de pinautomaten droog staan
de banken omgevallen zijn
de bankers maken zich uit de voeten
de politici zijn nergens meer

als ...

vallen ons dan de schellen van de ogen
en gaan wij zien:
alles wat wij nodig hebben
staat er nog
klaar voor gebruik
de huizen, de fabrieken,
de kantoren, de tuinen,
de voetbalvelden, de ijsbanen
en de pleinen niet te vergeten
de pleinen
om te demonstreren
dat wij eindelijk vrij zijn
te doen wat wij willen?

als ...

land in zicht

ver weg
her en der
niet hier
daar
het gerucht van een volk onderweg
uitgetogen uit de knechtende vleespot
van de rijken
de imperia der lege borden
voor de armen
meer vlucht
dan een bevlogen reiken
naar het onmogelijke
recht voor allen
niet hier
onder ons
goed behuisde scheefwoners
zij komen
de arme drommels
met wie geen land te bezeilen
aan wie wij geen boodschap
het beloofde land is elders
zeggen wij
ver weg
niet hier
in die godvergeten woestijn
die bloeit als een roos
voor de weinigen
die uitverkoren zijn